

4. DAN CAMINA

El Perdón

Sobota, 26. avgusta 2017

El Perdón [el perdón] je španska beseda za *odpuščanje*. Med vasema Cizor Minor [sisór minór] in Puente La Reina [puente la rejna] se Jakobov romar povzpne do osemsto metrov visokega prelaza Alto del Perdón. Pot je večinoma lepa, počasi in polagoma se dviga med polji pšenice, nasadi zlatih sončnic in gostim grmovjem. Počasi se je delal dan, medtem ko sta v meni ležali jeza včerajšnjega večera in globoka utrujenost od še ene slabo prespane noči.

Bolj se je daniilo, bolj je bilo okoli mene vse zlato, vse barvito, bolj sem vedel, da moram na vrhu nekaj narediti. Meglice so se držale na hribih, tako tudi jaz. Težko sem hodil, noge sem komaj vlekel za seboj. Pa ni šlo za nahrbtnik. Sicer je ta res do vrha poln, s seboj imam troje majic, vetrovko, flis, kapo, troje nogavic, troje spodnjih hlač, dolge in kratke hlače, pa spalno vrečo in podlogo, nekaj hrane za sproti in vodo, vsega skupaj šest kilogramov, ker naj bi teža nahrbtnika ne presegala deset odstotkov teže njegovega lastnika. A človek nosi s seboj, v sebi še veliko težje stvari. *El Perdón* je čakal name. Vedel sem, da moram na vrhu nekaj pustiti, da tak že po vsega štirih dnevih ne bom mogel nadaljevati. A je bilo težko.

Okoli nas je veliko čevljev, ki so jih prejšnji romarji pustili za seboj. Kot ostanki nekih preteklosti visijo vsepovsod, kot da bi želeli tudi meni ponuditi to rešitev, to olajšanje. Toda to olajšanje je težko. Posloviti se moraš od nečesa.

Zanimivo, da človek najtežje pusti za seboj prav najtežje stvari. Nisem vedel, kaj storiti. El Perdón pa je storil svoje. Na hitro, napol v sramu in kakor mimogrede sem svojima sopotnicama bleknil, da si je treba na Perdónu nekaj odpustiti. A nisem mogel govoriti o tem, za to je bilo še prezgodaj, morda si še nisem upal pogledati v ogledalo; človeka boli, ko gleda samega sebe in se ne prepozna. Samo objel sem ju in z njima vse to, kar sem nosil na svojem hrbtu. Potem smo šli dalje. Lažje sem se smejal.

»Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi« (Lk 7,47).

Razmišljam, da je za resnično odpuščanje to seveda premalo, je pa to začetek, objeti nekaj ali nekoga, preden ga kot metulja iz roke spustiš v nebo. Odpuščanje namreč zahteva ponižnost, priznanje svojih napak in nezadostnosti, tudi tega, da pozabimo na svoja načela in predsodke. Veliko ljudi se prav zato, da bi se temu izognilo, izogiba konfliktom, ki nastanejo pri vsakem iskrenem odnosu: da bi se izognili prepiru in iskanju mučne poti nazaj. A je na tej poti tisto, zaradi česar naklonjenost dozori v ljubezen.

Nekje sem prebral misel, ki me je vrgla na tla. Lewis B. Smedes je nekoč zapisal takole: »Odpustiti pomeni izpustiti zapornika na svobodo in odkriti, da si bil ta zapornik ti.« Morda sem zato na tej poti, da pridem bližje svojim bratom na poti, da pridem bližje tudi sebi. Kajti s seboj nosim še veliko pretežkih stvari. Menda bom moral objeti še vse to, ob tem slovesu jokati, trpeti. A posloviti se bom moral. Takó je pretežko hoditi.

Marija, pojdi z menoj na pot odpuščanja, ker je pretežko iti sam po njej. Stoj mi ob strani, da bom razumel, da vedno, ko kaj zapustim, ne stopim v samoto, ampak v tvojo sveto družbo. Amen.